

Πνευματική Οικοδομή

Οί εὐλογημένοι παπποῦδες καὶ γιαγιάδες μας
καὶ ἡ παρακαταθήκη τους

Τὸ κομποσχοῖνι τῆς Γιαγιάς*

«...σεβόταν τὴν νεανική μας σύγχυση...»

Στις ἐφηβικές μου ἀναμνήσεις συνυπάρχουν τὰ πάρτι, ἡ ροκ μουσική καὶ ἡ γιαγιά μου. Για ἐκείνην, ἡ ροκ μουσική δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κακότεχνος θόρυβος. Πάντως σεβόταν περισσότερο τὴν νεανική μας σύγχυση, ἀπὸ ὅσο ἐμεῖς τὴν νηφάλια σοφία της.

Ἦξερε ποῦ πηγαίναμε, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔμπαινε στὸν πειρασμὸ νὰ ἀντιπαρατεθεῖ πρὸς ὅ,τι θεωροῦσε φυσικὸ γιὰ τὴν ἡλικία μας.

Σηκωνόταν, μᾶς φιλοῦσε, εὐχόταν νὰ περάσουμε καλὰ καὶ ὕστερα προσέθετε νὰ ἔχουμε τὸν Χριστὸ στὴν καρδιά μας ἐκεῖ ποῦ θὰ εἴμαστε, καὶ ἄς κάνουμε ὅ,τι θέλουμε.

Μετὰ μᾶς σταύρωνε, εὐχόταν νὰ εἶναι ἡ Παναγιά μαζί μας, καὶ συμπλήρωνε διστακτικά, σὰν νὰ μὴν ἦταν σίγουρη, ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ τὸ ξεστομίσει, νὰ μὴν ἀργήσουμε, γιατί θὰ προσευχόταν γιὰ μᾶς ὅσο λείπαμε καὶ δὲν ἄντεχε νὰ ξενοχτάει...

* * *

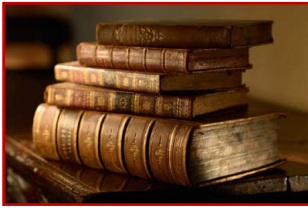
Τελειόφοιτος τῆς Ἱατρικῆς, ἀφελῶς πεπεισμένος γιὰ τὴν παντοδυναμία τῆς ἐπιστήμης, βρέθηκα στὴν Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Ἑσσεξ. Ἔμεινα μόνο λίγες μέρες στὸ Μοναστήρι, ἀλλὰ ἡ ἀνακάλυψη ὑπῆρξε συγκλονιστική. Οἱ Μοναχοὶ ζοῦσαν μὲ τὸν τρόπο τῆς γιαγιάς μου. Ἀναγνωριστικὰ σημάδια: τὸ κομποσχοῖνι, τὸ ἀνεπιτήδευτο χαμόγελο καὶ ἡ ἄνευ ὄρων ἀποδοχὴ τοῦ ἄλλου.

Ἐπιστρέφοντας στήν Ἑλλάδα, πῆγα νά δῶ τή
γιαγιά. **Μ**ισο-
αστεῖα-μισοσοβαρά, τῆς εἶπα κάποια στιγμή:
«**Τ**όσα κομποσχοίνια ἔχεις, δέν θά μοῦ δώσεις κι
ἐμένα ἕνα;».

Σοβάρεψε ἀπότομα. **Σ**χεδόν βούρκωσε. **Π**ῆγε καί μοῦ ἔφε-
ρε ἕνα κομποσχοῖνι μεταξωτό καί εἶπε: «**Π**άρτο. **Εἶ**ναι τὸ δικό
σου. **Σ**τὸ φυλάω τρία χρόνια καί περίμενα πότε θά μοῦ τὸ
ζητήσεις».

Ἡ γιαγιά μου περίμενε νά γυρίσω· ἀπὸ τὰ πάρτι, ἀπὸ τὴν
Ἀγγλία, ἀπὸ τὸ λανθασμένο δρόμο. **Ἐ**γώ, καί ὅσοι ἄλλοι συμ-
περιλαμβάνονταν στήν προσευχή της...

Λίγους μῆνες πρὶν τὴν ἀναχώρηση
ἀπὸ τὰ ἐπίγεια, μὲ εἶχε πάρει ἰδιαίτε-
ρος καί μὲ αἰφνιδίασε πάλι. **Σ**ὲ ἕνα χαρ-
τοκιβώτιο εἶχε μαζέψει μία σειρὰ μὲ
ὅλα τὰ λειτουργικὰ βιβλία. **Μ**ὲ τὴν
ἴδια ἀπλότητα, πού μοῦ ἔδωσε τὸ «δικό
μου» κομποσχοῖνι, μοῦ ἄφησε ρητὴ ἐντολή: «**Ἄ**ν κάποιος ἀπὸ
σᾶς γίνεи ἱερέας, θά τὰ κρατήσῃ αὐτός. **Ἄ**ν ὄχι, θά βρεῖς κά-
ποιο φτωχὸ Ἱερὸ Ναὸ καί θά τὰ δώσεις ἐκεῖ».

Στὴν κηδεῖα της, πολλοὶ ἄγνωστοι ἐμφανίστηκαν καί μι-
λοῦσαν γι' αὐτὴν μὲ εὐγνωμοσύνη. **Ὅ**πως ἐκείνη ἢ ἡλικιω-
μένη κυρία, πού ἔλεγε ὅτι ἡ γιαγιά συνέχισε νά τὴν δέχεται
στὸ σπίτι της, ὅταν ὅλοι τὴν ἀπέφευγαν. **Κ**αί αὐτό, γιατί ἀπό-
κτησε ἕνα ἐξώγαμο παιδί λίγο μετὰ τὸν πόλεμο καί τὴν θεω-
ροῦσαν πόρνη. **Δ**ιηγίόταν, ἀνάμεσα στὰ κλάματα, πὼς τῆς
ἔχωνε τσάντες μὲ τρόφιμα κάτω ἀπὸ τὸ παλτό, παρακαλών-
τας τὴν νά μὴν τὸ μάθει κανεῖς...

* * *

Ἡ γιαγιά μου καί πολλοὶ ἄλλοι εὐλογημένοι παπποῦδες
καί γιαγιάδες ἀναπαύονται πιά ἐν εἰρήνῃ. **Ἡ** εὐθύνη γιὰ τὸ
σήμερα καί τὸ αὔριο ἔχει περάσει στὰ χέρια μας. **Κ**αλούμαστε
νά καθρεφτίσουμε τὸν ἑαυτό μας στήν παρακαταθήκη πού
μας ἄφησαν καί νά προβληματιστοῦμε σοβαρὰ γιὰ τὸν τρόπο,
πού θά διαχειριστοῦμε τὴν πνευματικὴ μας κληρονομιά. □

(*) Περιοδ. «Ἐνοριακὰ Νέα», ἀριθμ. τεύχους 150 / Ἰανουάριος - Φεβρουάρι-
ος 2013. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.